

Handbal X-tra

Bart Dannieux

Bart Danhieux:
“Ik ben blij dat de
clubs nu meestal de
visie van de
federatie volgen”

Als U dit leest, is Gentenaar Bart Danhieux voor de derde (en laatste) keer met een grote meerderheid herkozen als voorzitter van de Vlaamse Handbal Vereniging. Een bewijs dat handballend Vlaanderen wel degelijk een behoorlijk vertrouwen heeft in Bart en in de politiek die hij met het handbal in Vlaanderen bewandelt. Een terugblik op de realisaties tijdens de voorbije jaren en een vooruitblik naar zijn verzuchtingen voor de toekomst. En daarin speelt zijn club Don Bosco Gent ook een belangrijke rol.

Bart, hoe kwam je eigenlijk in de raad van bestuur terecht?

Bart Danhieux: “Omdat ik door de combinatie van werk en privé niet langer clubtrainer kon blijven, keek ik uit naar iets anders, waarmee ik toch het handbal kon helpen. De toenmalige secretaris-generaal David van Dorpe heeft me dan aangepord om de actieve topsport op te volgen en op die manier mijn steentje bij te dragen. Het was absoluut geen gemakkelijke periode, want de handbalschool in Hasselt verdween.

Maar we zijn niet bij de pakken blijven zitten. Het was eigenlijk nooit mijn ambitie om ook voorzitter te worden, maar de dingen lopen soms zoals ze lopen.” (lacht)

Wat heeft er je dan toch toe aangezet om de stap te wagen?

“Het was heel belangrijk dat Dries Boulet erbij kwam als secretaris-generaal. Dat betekende dat ik met volle ‘goesting’ mijn energie wilde steken in de job. Wij werken uitstekend samen. Dries doet het grote werk, want ik ben zelf niet professioneel, maar we hebben het volste vertrouwen in mekaar en hij neemt de juiste beslissingen, nadat hij die soms heeft afgetoetst met mij. Het is niet alleen Dries, maar bij uitbreiding het ganse secretariaat dat helpt om de VHV goed te doen draaien.”

Is de functie van bondsvoorzitter te combineren met jouw privé en met jouw job?

“Ik heb het geluk dat ik 100% van thuis uit werk. Ik kan daarbij flexibel werken en ik ben niet gebonden aan vaste tijdstippen, zodat ik daarnaast veel kan opvolgen in het handbal en nog een aantal dingen kan bijleren. Want handbal is steeds een belangrijk punt geweest in mijn leven.

Bovendien, nu mijn kinderen ook met handballen begonnen zijn, kriebelt het om opnieuw de jongeren van Don Bosco Gent te trainen. Ik heb altijd een affiniteit gehad met het sportieve in het handbal, ook als clubtrainer.”

Heb je na acht jaren als voorzitter positieve wijzigingen gezien in het beleid van de federatie?

“Ik ben fier dat ik Dries heb kunnen overtuigen om de functie van secretaris-generaal te aanvaarden. Na een inlooperperiode en nadat hij de functies van een aantal verdienstelijke overgangsfiguren innam, werd er toch een nieuwe weg ingeslagen. Was het vroeger dikwijls ‘brandjes blussen’, dan zijn we nu toch naar een echt nieuw beleid kunnen overstappen.

Ik ben ook fier dat wij de clubs hebben kunnen overtuigen om het lidgeld breder te bekijken: niet alleen in de steun aan het eigen clubbeleid, maar ook in de steun aan de werking van het handbalbeleid. Wij worden nu ondersteund door de clubs. Ook bij de vrouwen. Ik ben blij dat de clubs nu mee de visie van de federatie volgen. Ze zijn zelf een deel van de federatie en daardoor kunnen ze meehelpen aan het groter worden van de handbalsport, zowel qua aantal leden als qua resultaten.”

“Topsport heeft mij altijd geïnteresseerd. Ik denk dat we op dat vlak ook beter samenwerken met onze Waalse collega's. Dat was vroeger wel eens anders. Zij hebben intussen ook gezorgd voor een verjonging en een vernieuwing van hun secretariaat, waardoor er een aantal dossiers vlotter kunnen behandeld worden. Al blijven er soms nog wel meningsverschillen bestaan.”

Wat staat er nu nog op jouw verlanglijstje en welke zijn de voornaamste doelstellingen?

“Ik ben daar zeer voorzichtig over en ik vermijd grote uitspraken. Maar ik acht het in principe realiseerbaar dat we het aantal aangesloten leden van ongeveer 8000 kunnen opkrikken naar meer dan 10.000 leden. Ik kijk in dat verband dan vooral naar de middelgrote clubs, bij wie het misschien toch haalbaar moet zijn om het ledenaantal van b.v. 100 naar 150 op te trekken. Uiteraard mag er ook nog steeds voldoende aandacht gaan naar de start van nieuwe clubs en hopen we dat de grote clubs op eenzelfde hoog ledental blijven draaien. Ik denk dat het moet lukken als we maar voldoende energie steken in een nog efficiëntere werking en een stevigere digitalisering.”

Als ik je daar zo over hoor vertellen, kan ik me niet van de indruk ontdoen dat je daarbij het voorbeeld van jouw moederclub Don Bosco Gent voor ogen houdt...

“Toen we onlangs het 50-jarig bestaan vierden van Don Bosco Gent, bleken we net tot de top-7 van de grootste clubs te behoren. Wij hebben een aantal jaren in eerste nationale gespeeld, maar we spelen opnieuw in 2de, vooral omdat er een tijdje minder instroom kwam vanuit de jeugd. Intussen hebben we een enorme inhaalbeleving gemaakt. We beschikken momenteel wel over een aantal talenten. Onze U18 misten nipt de VHV-finales. Maar er zijn in die categorieën daaronder nog een aantal aanstormende beloften op komst.

Natuurlijk worden zulke spelers druk gesolliciteerd bij hoger spelende ploegen. Bij Pelt, dat een schitterend seizoen beleefd, kregen dertien van de zestien kernspelers een opleiding bij Don Bosco Gent. Wij beschikken gelukkig nog over een aantal trouwe spelers, maar we hebben ook respect voor jongens, die proberen elders kwalitatief beter te worden.”

Combineren ze bij Don Bosco sport ook met studies?

“Misschien wordt er te weinig gebruik gemaakt van het feit dat we een universiteit in Gent hebben. Er moeten op dat gebied zeker nog stappen gezet worden, maar we werken wel nauw samen met de afdeling Lichamelijke Opvoeding in Gent. Zo bieden we veel meer aan de jongeren U18 en seniores, plus er kan ook veel intensiever getraind worden, maar er kunnen zeker nog stappen gezet worden.”

Hoogtepunt op sportief gebied onder jouw beleid was zeker de kwalificatie van de nationale mannenploeg voor het WK in Zweden.

“Zeker wel. Dat heeft heel wat belangstelling gekweekt voor het handbal in ons land, maar spijtig genoeg hebben de Red Wolves daar geen vervolg kunnen aan breien. De redenen? Een aantal zijn iets te weinig actief in sterkere competities, een generatie die op het einde zat van haar carrière en de jongeren die ervaring misten op internationaal niveau. Zij hebben natuurlijk tijd nodig, ze moeten wennen aan een nieuwe trainer. Enkele maanden geleden was ik tevreden met de uitwinst in Luxemburg, maar hetgeen volgde, was de grootste teleurstelling uit mijn carrière: verlies voor eigen publiek tegen datzelfde Luxemburg.”

En de nationale vrouwenploeg?

“Die willen ook al langer opnieuw meedoen op internationaal niveau. Ik ben blij dat wij konden helpen om hen een eerste etappe aan te bieden in hun sportieve ambities. Er spelen al wel enkele meisjes in het buitenland: Nele Antonissen is daarin het grote voorbeeld, maar er is nog veel werk aan de winkel. We zouden ook anderen moeten overtuigen om stappen te zetten om hun kans te wagen in het buitenland. Misschien moeten ze niet alleen naar Frankrijk kijken en zijn er perspectieven in een samenwerking met b.v. Duitsland. Kijk hoe Xenia Smits en haar zus zich daar ontwikkeld hebben.”

Pijnlijk punt was toch het verlies van de topsportschool handbal in Hasselt.

“Ik zat toen nog maar heel pril in het bestuur. Maar ik mag toch wel stellen dat we ons stilaan van die dreun herpakt hebben. In Hasselt is handbal eigenlijk nooit van het programma verdwenen en wie graag onze sport beoefent, kan extra trainingsuren bekomen door zich in te schrijven in de afdeling ‘sport en wetenschappen’.

Intussen zijn we gestart met een afdeling in de topsportschool in Antwerpen. Een handbalacademie, die ondersteund wordt door het EHF (Europese Handbalfederatie) en waarin Kevin Jacobs een trekkende rol vervult. De balans is daar zeker positief en we hopen die afdeling te kunnen uitbreiden. Ik denk dat we hiermee bewijzen dat topsport mogelijk is in ons handbal.

Wat wil je in de laatste vier jaren als voorzitter nog bereiken?

“Dat we met het handbal geleidelijk sterker worden. Ik vind het b.v. positief dat voortaan met de selecties gestart wordt bij de J14 in plaats van met de J16. Op die manier kan er jonger begonnen worden om die jongens op te leiden. Maar ze moeten vooral zelf bereid zijn om daar hard voor te werken.

Verder wil ik het verhaal uitdragen om de clubs nog dichter bij mekaar te brengen, zodat ze mekaar op bepaalde gebieden kunnen helpen. Op het terrein moeten ze concurrenten blijven, maar buiten het terrein moeten ze ook kunnen samenwerken. Ik ontvang veel signalen uit verschillende regio's, dat ze dat ook zo zien.”

